

عنوان مقاله:

نقد نئوداروینیسم ماده گرایانه با تکیه بر آراء تامس نیگل

محل انتشار:

دو فصلنامه تاملات فلسفی، دوره 12، شماره 29 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

صمد حسینی - کارشناسی ارشد، گروه فلسفه، دانشکده الهیات، دانشگاه تهران

عباس یزدانی - دانشیار گروه فلسفه، دانشکده الهیات، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

مطابق با تلقی نئوداروینیست‌های ماده‌گرا، حیات و همه امور مربوط به آن صرفاً نتیجه عملکرد قوانین مادی بوده و هیچ عامل غیرمادی یا ماورائی در ایجاد آن دخالتی نداشته است. از این رو، برای ارائه تبیینی جامع و نهایی درباره جانداران نیز تنها کافی است قوانین مادی را بشناسیم و همه امور را به این قوانین فرو بکاهیم. تامس نیگل، فیلسوف ذهن و از مخالفان ماده‌گرایی، با استدلال‌هایی نظیر نامحتمل بودن پیدایش حیات از ماده بی‌جان، غیر ضروری بودن عملکرد قوانین فیزیکی، وجود آگاهی و فروکاست‌ناپذیری آن به امور فیزیکی و نهایتاً ناکارآمدی نظریه انتخاب طبیعی در تبیین عقل، به نقد نئوداروینیسم ماده‌گرایانه می‌پردازد. اما دیدگاه خداپاورانه را نیز با این استدلال که اولاً باعث ایجاد دوگانگی و شکاف تبیینی میان امر ذهنی و امر فیزیکی می‌شود و ثانیاً این دیدگاه نیز همچون دیدگاه ماده‌گرایان تبیین را به نقطه نهایی نمی‌رساند، مورد نقد قرار می‌دهد. در مقابل، پیشنهاد وی فرضیه همه‌جاندارانگاری است که مدعی ارائه فهمی طبیعی، ضروری، جامع و در عین حال غیرمادی از طبیعت است. هدف این مقاله که به روش تحلیلی-انتقادی انجام پذیرفته است، در وهله اول، نقد نئوداروینیسم ماده‌گرایانه با بهره بردن از آراء انتقادی نیگل، و در وهله دوم، استدلال بر این نکته است که بر اساس اصل استنتاج بهترین تبیین، خداپاوری در مقایسه با ماده‌انگاری و فرضیه نیگل، تبیین قابل قبول‌تری است.

کلمات کلیدی:

نئوداروینیسم مادی، همه جاندار انگاری، خداپاوری، استنتاج بهترین تبیین، تامس نیگل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1634589>

